

Vid nyåret 1720 bodde i Tåby socken cirka 120 -130 personer. Uppgiften är osäker, då inga exakta uppgifter finns i kyrkoböckerna.

Under det kommande kom det att födas 17 barn, av vilka 8 var pojkar och 9 flickor. Av dem var ett tvillingpar, som bonden Hindrich Johansson och hans hustru Ingrid Mattisdotter i Skällingstad välsignades med. 3 äktenskap ingicks, som välsignades av kyrkoherden Johan Collander, men fick också viga 9 stycken till den sista vilan av vilka 4 var barn.

Enligt uppgifter av kyrkoherden i Kuddby led trakterna svårt detta år av torka och det finns ingen anledning tro annat, än så var fallet i Tåby.

En del av bönderna längs landsvägarna från Kuddby och Norrköping led sannolikt fortfarande skada av truppersnas och flyktandes framfart sommaren 1719, då de drog fram respektive flydde från ryssarnas brännande och härjande längs Bråviken norra strand och i Norrköping.

Den brukade åkerjorden var betydligt mindre än idag, kanske inte mer än en fjärdedel emot i dag.

De stora hemmanen hade 10 -12 tunnors (5 - 6 hektar) utsäde, men i medeltal dock ej mer än 8 tunnland och de minsta hemmanen mindre.

Den större delen av nuvarande åkrarna var äng eller sankmark, som ej var upplodlad. Där bärgades ängshö, som boskapen utfordrades med under vinterdelen av året.

Den större delen av året betades byarnas kreatur på gemensamma ängar och hagar. Som dragare, i de för byn gemensamma åkrarna, som brukades i tegskifte - det vill säga att varje hemman ägde bruka ett antal tegar i åkren, användes huvudsakligen oxar.

Hästarna användes huvudsakligen till riddjur och vid varje rusthåll måste finnas 1 - 2 hästar för den indelte ryttarens användning vid möten och mönstringar.

Vid hemmanen uppföddes ett antal får, svin och höns, vilka användes i det självhushåll, som var den enda utkomsten.

På hemmanen fanns i regel ett antal drängar eller pigor.

Hemmanen i Tåby socken var 1720 följande:

Almstad $\frac{1}{2}$ skattehemman, ägdes av bergmästaren Gustaf Danckwardt och hustrun Maria Papke. De bodde huvudsakligen i Norrköping, då de ägde fastigheter, men hemmanet brukades av " hans folk."

Almstad var även rusthåll nr. 19 och ryttaren hette Hans Månsson Björkman, som hade antagits som ryttare 1709.

Ryttaretorpet låg sannolikt då nära Almstads gård.

Blinnestads by bestod av två hela kronohemman, vilka överstelöjtnanten Axel Hammarhielm och hans fru Märta Lenck ägde uppbära arrandet av.

Brukare var före detta nämndemannen Joen Claesson på det ena och hans son Jonas Caléen på det andra hemmanet.

Hemmanen var tillsammans rusthåll för nr. 22 och ryttaren Jöns Bergman hade antagits 1709 och ryttaretorpet var Rådalen nära Oxtorp.

Det ena hemmanet ingick även i båtsmansrote nr. 97 tillsammans med Ljunga, Tåby Rådmansegården och Alm.

Brestads by bestod av två hela hemman, varav det ena var skattehemman och ägdes av lantmätaren Anders Mörn och et andra frälsehemman under Ravnäs i Konungunds socken och brukades av Lars Gudmundsson tillsammans med sin broder Anders Gudmundsson.

Båda hemmanen ingick i båtsmansrote nr. 95 tillsammans med Torp och Tåstad hemman.

Brunneby by bestod av ett helt och två halva skattehemman.

Det hela hemmanet ägdes av Olof Trulsson, som också var stadsorganist i Söderköpings stad. Han hade hösten 1719 blivit avstraffad med 7 gatulopp vid Fristad för sitt engagerande vid "upproret 1719."

Ett av de halva hemmanen ägdes av nämndemannen Måns Persson.

Han hade hösten 1719 blivit avsatt som nämndeman i Björkekinds härad på grund av sitt samröre med de "upproriska."

Det andra halva hemmanet ägdes av Nils Larsson.

Dessa tre hemman tillsammans med Fyrby Södergård och Nybble hemman utgjorde båtsmanrote nr. 94.

Ordinarie båtsmannen Anders Håkansson Fyrberg bodde i nuvarande Fyrbergstorpet och fördubblingsbåtsmannen bodde på Fyrby ägor.

Fristads by bestod av fyra hela hemman.

Bredgården var skattehemman och ägdes av nämndemannen Nils Nilsson.

Gästgivaregården, som också var skattegård, ägdes av gästgivaren Gustaf Jonsson.

Västergården var frälsehemman och ägdes av Bjelkeätten till Salstad och brukades av Johan Jonsson. Han var också en av de "upproriska", som efter lottning, uttogs att avtjäna 8dagars fängelse vid Vätten och bröd.

Östergården var frälsehemman till Ravnäs i Konungsunds socken och brukades till de andra hemmanen i Fristad och Fyrby byar.

Utom gästgivaregården, utgjorde de övriga hemmanen båtsmansrote nr. 91, där den ordinarie båtsmannen Måns Nilsson Stafstedt bodde på Runnbergsmarken, medan fördubblingsbåtsmannen Per Håkansson Stark bodde cirka 200 meter norr om gästgivaregården.

Fyrby by bestod av tre hemman om vardera ett mantal.

Södergården var kronoskattehemman och ägdes av rusthållaren Bengt Nilsson.

Norrgården var också skattehemman och ägdes av landsfiskalen Claes Caléen.

Dessa båda hemman bildade rusthåll nr. 18 där ryttaren hette Johan Sgerbom som bodde på Rappsala utjord.

Västergården var skattehemman, som ägdes också av Bengt Nilsson, som brukade dessa båda hemman gemensamt.

Södergården och Norrgården ingick också i båtsmansrote nr. 94 tillsammans med Brunnebyhemmanen och Nybble.

Fördubblingsbåtsmannen Olof Nilsson Grahn bodde på Fyrby ägor.

Ljunga by bestod av fyra hela hemman, varav Prästgården var ett.

Prästgården brukades av kyrkoherden Johan Collander. Hans far var sockensko-makare och själv föddes han i Kvillinge 1674.

Ljunga rusthåll var kronohemman, vilket överstelöjtnanten Johan Laurin och hans fru Ingeborg Laurin fick uppbära arrendet för.

Brukare av hemmet var deras dotter, jungfru Britta Wickman.

Ljunga boställe var tidigare frälsehemman, men vid reduktionen 1689 överförd till boställe för profossen vid Östgöta kavalleri.

Brukare var profossen Hans Ericsson Ljungeld.

Det sista hemmanet var kronohemman och brukades av Eric Eringisslesson.

Ljunga Östergård ingick i båtsmanrote nr. 97 tillsammans med hemmanen i Alm, Täby och Blinnestad. Ordinarie båtsman Jon Andersson Lustig bodde på Måslätten. Fördubblingsbåtsman saknades år 1710.

Mems säteri, noterat till två mantal, ägdes av en Baggeska ätten och innehades 1710 av Eric Bagge.

Säteriet brukades av Eric Bagge, Helena Catharina Wellings och hälftenbrukaren Per Jönsson.

På säteriet fanns rättare, trädgårdsmästare, smeder, torpare m.fl.

Nybble var $\frac{1}{2}$ kronohemman och brukades av Johan Nilsson.

Hemmanet var augment (understödshemman) till rusthåll nr. 17

Oxtorp var $\frac{1}{4}$ kronohemman och brukades av Sven Andersson.

Ragnhildstorp var 1/4 kronohemman och innehades som boställe av fjärdingsman Oluf Månsson.

Skorstads by bestod av två hela hemman.

Båda var frälsehemman och löd under Mem.

Brukarna hette Anders Persson och Per Jönsson.

De båda hemmanen tillika med tre hemman i Bjärka, utgjorde båtsmansrote nr. 96. Fördubblingsbåtsmanen hette Per Persson Lingon och bodde på Skjorstads ägor medan ordinarie båtsmannen bodde på Bjärka ägor.

Skårby by hade tidigare bestått av två hemman, men den ena hade ödelagts vid seklets början.

Det kvarvarande var skattehemman som ägdes och brukades av Hans Jonsson.

Tillsammans med Brestads två hemman och Torp utgjorde det båtsmansrote nr. 95.

Ordinarie båtsman var Anders Samuelsson Flinta, som bodde på Skårby ägor.

Skällingstads by bestod av tre hela hemman.

Östergården var kronohemman och anslaget lantmätaren på lön. Det brukades nu av Jon Larsson.

De båda andra var frälsehemman, varav det ena hörde till Lejonfeldska släkten.

Det brukades av Hindrich Johansson.

Det andra frälsehemmanet löd under Lilliesläkten och brukades av Jon Hindrichsson.

Dessa tre hemman jämte Sättra utgjorde båtsmansrote nr. 93.

Ordinarie båtsmannen Bengt Månsson Svanqvist bodde i det, som nu kallas Skärlina-topret.

Stensvad hade tidigare varit "ladugård" till Mem, hade blivit kronohemman om ett mantal vid reduktionen 1689.

Det var ~~ny~~ rusthåll nr. 17 och rusthållare var Håkan Månsson.

Han var en av dem, som geneom lottning blivit straffad med 8 dagars fängelse vid vatten och bröd, för sitt deltagande i "upproret".

Ryttaren hette Per Stenman och bodde vid ryttaretorpet på Stensvads ägor närmast Vadsbäcken.

Sättra var frälsehemman och löd under Mem.

Det betecknades som 3/8 mantal och brukades av Per Larsson.

Det ingick i båtsmansrote nr. 93 och fördubblingsbåtsmanen, som hette Sven Persson Svanborg bodde på hemmanets ägor.

Torp var frälsehemman om ett mantal och ägdes av Sturesläkten.

Brukare var bonden Jon Olofsson.

Det ingick i båtsmansrote nr. 95 och fördubblingsbåtsmannen Per Jonsson Eldstål bodde på hemmanets ägor.

Tåby by bestod av fem hela hemman.

Rådmansgården, som låg norr om kyrkan, var skattehemman och ägdes av rådmannen Johan Hagman i Söderköping.

Rådmansgården ingick i båtsmansrote nr. 97 tillsammans med Ljunga skattegård, Blinnestads Norrgård och Alms frälsegård i Tingstads socken.

De övriga hemmanen var frälsehemman.

Två av dem ägdes av den Wrangelska släkten och den ena brukades av Anders Jonsson och den andra av nämndemannen Jost Jeansson.

Anders Jonsson avstraffades hösten 1719 med 5 gatulopp för sitt deltagande i "upproret" sommaren 1719.

De andra två frälsehemmanen ägdes till Mem och en ena brukades av Lars Olofsson och den andra av Niclas Larsson.

De fyra frälsehemmanen bildade tillsammans båtsmansrote nr. 92. Båda båtsmännen bodde på Tåby ägor (Ekhammaren) och ordinarie båtsmannen hette Måns Andersson Orre och fördubblingsbåtsmannen Håkan Larsson Kullerstock.

Tåstads by utgjordes av två hemman, som skiljdes av sockengränsen mellan Tåby och Kuddby socknar.

Det hemman, som låg i Tåby socken var kronohemman till Östgöta infanteri och

brukades av Sven Olofsson.

Tåstad hemman ingick tillsammans med Fristadshemmanen i båtsmansrote nr. 91.

Tåbys indelta ryttare fick i stort sett vara hemma vid torpen under hela året frånsett ett antal övningar och sammandragningar.

I mitten av mars fick de order, att göra sig klara för avmarsch till Stockholm, men innan den kom igång kom kontraorder och de fick stanna hemma.

Den 28 juni var de, tillsammans med hela Östgöta kavalleri, samlade på Malmen i Linköping och svor tro- och huldhetsed till konung Fredrik.

Vad Tåby båtsmän beträffar, vet man mycket litet. Generalmönstringrullor från tiden före 1740 är försvunna.

Men man vet säkert att många av dem var kommenderade till Carlskrona under några månader för att färdigbygga Carlskrona flottstation.

Kanske några av dem var med på fartyg, som utkämpade mindre drabbningar mot ryska flottavdelningar. Kriget mot Ryssland var inte avslutat och flottorna närmast demonstrerade mot varandra.

Övriga uppgifter om vad som hände i Tåby socken detta året, får hämtas från sockenstämmoprotokoll och Björkekinds härads domböcker.

Från sockenstämmoprotokollen kan nämnas:

Under föregående år (1719) hade reparationer gjorts i kyrkan. Altarhällen hade höjts, fönster hade öppnats i kyrkomuren "mitt för dörren till uppgången i valvet", fönster hade insatts i torntrappan, sakristian hade försetts med "fönsterjärn i ringar med kors" och nytt golv av bräder hade inlagts i sakristian.

Nu vid sockenstämman på S:t Andreas dag hölls likvidation över den nya byggnaden som byggts vid Prästgården. Sockenmännen hade framskaffat materiel och hjälpt till med byggnad och även kontant understöd. Ny fördelades kostnaderna, så att hemmanen fick ersätta efter hemmanstal.

Bergmästaren Danckwardt ifrågasatte om inte kyrkotornet borde tas ner, då det befanns, att det "inte längre står". Beslut om nedtagande fattades, men någon verkställighet av beslutet kom aldrig till stånd.

Vid sockenstämman på S:t Tomae dag, beslöts av var rote i socknen skulle själva försörja sina fattiga. Socknen var indelad i sex rotar.

Vid samma tillfälle begärde rådmannen Joahn Hagman i Rådmansgården, att slippa bidra till byggnationen i Prästgården, för han hade hindrats, att ha tillgång till sin tomt under byggnationen.

Detta beviljades dock inte sockenstämman.

Björkekinds härads ting hölls detta år vid Fristads gästgivaregård.

Vid vintertinget den 15 februari hade Per Olofsson i Torp instämt änkan hustru Anna Larsdotter i Nybble, för olovligt betande.

Hon hade låtit sina kreatur avbeta åkerrenarna i Torp och efter överenskommelse skulle änkan hustru Anna Larsdotter betala Per Olofsson i Torp "något hö" samt betala honom 6 daler silvermynt för rättegångskostnaderna.

Detta befestes med handslag och deras bomärken sattes på förbindelseskriften.

Vid sommartinget den 15 juni anklagade länsmannen Andersson Andersson samtliga sockenmän i Tåby socken, att den väg som gick ifrån Mem till Tåby kyrka inte var underhållen.

Anders Andersson hade vid föregående års höstting blivit avsatt från sin befattning på grund av sitt agerande vid "upproret", för vilket han hade blivit avstraffad med 9 gatulopp. Nu var han åter insatt i sitt ämbete och "förlåten". Tingsrätten ålade sockenmännen, att snarast sätta vägen i lagligt stånd.

Likaså anklagade länsmannen väghållarna av vägen från Tåby vägkors över Bjärka gårde mot Söderköping, för att broarna var olagliga och vägunderhållet eftersatt.

De bönder , som hade vägstycken där, dömdes att vid 10 daler silvermynts vite iordningsställa vägen och broarna före nästa ting.

Gamle nämndemannan Joan Claesson i Blinnestad och hans son Jonas Jonsson anklagade bönderna i Fristads by, för att Fristadsbornas kreatur gjort skada på Blinnestads gärde och att detta berodde på Fristadsbornas dåligt underhållna gårdsgårdar.

Parterna enades vid tingsrätten, att Fristadsborna skulle ge 6 tunnor blandkorn av god och strid säd till Blinnestadsborna.

Överenskommelsen bekräftades med handslag inför tingsrätten.

Landsfiskalen Claes Caléen anklagade torparen Jon Jansson på Tåby ägor, för att icke allenast på Brunneby ägor utan även annorstädes, snattat rågkorn på den växande grödan genom att avskära säden.

Efter erkännande om högst två spann, dömdes han att böta tre gånger det stulnas värde, men då han inte hade något att ersätta det med , dömdes han istället att avstraffas med 4 par spö.

Rahl Hansson i Mem anklagade rådmannen Johan Hagman i Rådmansgården, att han ej fått betalt för det par stutar, som Hansson tämt åt rådmän Hagman.

Tingsrätten dömde Hagman att ersätta Hansson med 4 daler silvermynt samt 12 daler silvermynt för Hansson rättegångskostnader.

Vid hösttinget den 11 oktober klagade bergmästaren Danckwardt över, att åtskilliga "vanartiga människor" plockat nötterna på hans hasselskog vid Almstad och också sönderbröt skogen.

Tingsrätten förelade ett vite på 10 daler silvermynt, på den eller de, som i fortsättnigen göra detta ofog.

Nämndemannan Måns Pahlsson i Brunneby hade haft i sin tjänst Jonas Dahlström, som avvikit ur sin tjänst - tjänstetiden var ett år från ena årets Mickelsmäss till nästa år Mickelsmäss - .

Dahlström hade vid avvikandet tagit med sig n bocksskinnströja värd 6 daler silvermynt och en yxa värd 1 daler silvermynt, vilka saker Dahlström sålt. Men då Dahlström hade gjort sig skyldig till flera tjuvnadsbrott i Bankekinds härad, förvisades målet till dettas ting.

Landsfiskalen Claes Caléen hade instämt drängen Simon Månsson och Kerstin Nilsson, vilka under sin tjänst i Tåby prästgård " sig i köttslig beblandelse med varandra inlåtit hava".

Kerstin Nilsson var nu havande och drängen Simon Månsson uppgav sig sjuk av ett yxhugg i benet, varför målet uppsköts till kommande ting.

Bonden Jon Larsson i Skällingstad anklagade drängen Sven Persson, för det att han ej trätt i hans tjänst, trots att Sven Persson emottagit 28 öre silvermynt i städja.

Tingsrätten dömde enligt 1685 års tjänsthjonsstadga, att antingen skulle Sven Persson omedelbart träda i Jon Larssons tjänst eller böta hel drängalön 10 daler silvermynt, återge städjan samt "förnöja" Jon Larsson med 5 daler silvermynt för dess rättegångskostnader.

Allt detta skedde år 1720 i Tåby förutom allt annat som inte har antecknats eller vidarebefordrats på annat sätt.

Sverige var förfarande i krigstillstånd med Ryssland, men det skulle bli det sista för den här gången.